

velbekjendt Sag, at ved alle offentlige Papirer, der circulere paa Pengemarkedet, sætter man stor Priis paa, at deres Antal regelmæssig formindskes herved, at et vist Antal opkjøbes, altsaa til Børspris, eller opsiges og da naturligviis udbetales med den fulde paalydende Sum, for derefter at tilintetgøres; med andre Ord, at Obligationsskaffen af den samme Sort Papirer regelmæssig aftager, det er til alle Tider blevet betragtet som et meget væsentligt Middel til at holde disse Papirer i god Priis. Det er nu ogsaa indført her, idet en af de Betingelser, der ere opstillede, er en regelmæssig Amortisation, der altsaa fører til en regelmæssig Formindskelse af den cicerulerende Papirmasse; men det er jo ganske klart, at denne Fordeel for Creditorerne bliver illusorisk, naar der samtidig udstedes en ny Masse af Obligationer; det har ingen Betydning, at der til en given Termin er opkjøbt Obligationer for 10,000 Rd., som saa tilintetgøres, naar der i den samme Termin for nye Raan udstedes Obligationer for flere hundrede Tusinde Daler, som i Rettigheder staae paa lige Trin med de andre. Dette vil ophøre, saasnart der er indført Serier, thi saa vil de Obligationer, der høre til den ældre Serie, være særlligt betegnede, saa at den Formindskelse af denne Art Papirer, der følger af Obligationernes Tilintetgjørelse, vil komme dem virkelig tilgode, uden at det svækkes eller gøres til Intet derved, at nye Papirer udstedes, thi disse nye Papirer vil høre til en anden Serie og ikke kunne sammenblandes med de ældre. En anden Omstændighed, der vil virke styrkende paa Papirernes Priis, er den regelmæssige Amortisation i en anden Forstand, idet de for Raanene stillede Pantter bestandig vilde blive bedre, da der ikke kan optages nye Prioriteter foran Creditforeningens; enhver ny Afbetaling gjør altsaa, at Panttet bliver bedre. Den Fordeel, som ligger heri, bliver ikke lidet svækket derved, at medens det enkelte individuelle Pant forbedres, udstrækkes den solidariske

Forpligtelse til de nye Debitorer, som endnu ikke have betalt Afdrag, som endnu ere paa den farlige Grændse af det Allerhøieste, som der kan laanes paa, og naar det Pant, der er stillet for det enkelte Raan, ikke er tilstrækkeligt, maa det solidariske Ansvar gøres gjældende. Creditorerne eller Obligationseierne ere altsaa vel tjente med en saadan Forandring, forudsat at den skeer ved betryggende Former. Men jeg troer ogsaa, at Debitorerne, idetmindste alle de ældre, ere vel tjente dermed. Enhver Fordeel, der tilflyder den ældre Serie, vil have Interesse for de paafølgende, som, hvis Forholdet udvikler sig hurtigt, ogsaa snart vilde udgjøre en afluttet Serie; men dernæst er det klart, at den Fordeel, som de ældre Debitorer have opnaaet ved i en Række af Aar at kunne gjøre Gjæld og forbedre deres Pantter, lider ved, at der samtidig paabyrdes dem et nyt Ansvar i et ubegrænset og ubestemmeligt Omfang for de nye Debitorer, hvis Pantter ikke frembyde den Sikkerhed som de ældre, fordi der ikke er betalt Afdrag paa Raanene. Det er altsaa alene de fremtidige Debitorer, som kunne komme til at lide ved Forandringen; men selv om det er et Tab for dem, saa er det ialtsald fra Statens Side det Væsentlige, at disse Papirer, hvori der er anbragt meget bethdelige Summer, holdes i god Credit; det er langt vigtigere, end at det skulde være altfor let for nye Debitorer at kunne contrahere nye Raan. Men jeg troer ogsaa, at denne Frygt for, at det skulde være til Skade for de nye Debitorer, ikke har Størt at sig, thi vel er det saa, at de ikke vilde komme til at nyde godt af den solidariske Ansvarlighed, som tidligere igjennem de forbedrede Pantter kastedes en vis Glands over de paafølgende Raan, men det er ganske vist, at de nye Pantter ikke vilde miste noget af den Værdi, de have i sig selv. Den egentlige Valuta skal jo ligge i Panttet, og det Solidariske er kun Noget, der kommer til; men Valutaen lider intet Afbræk ved Forandringen.